

Spark alle krigs- historikere!

Mellom 1940 og 1945 ble alle fasiliteter som nazi-tyskland hadde behov for i Norge, som kystfort, kaserner, artilleristillinger, veier, flyplasser osv., bygget av norske entreprenører og 250000 frivillige norske menn. Blant annet ble verdens største ubåtbunker i Trondheim bygget av en norsk entreprenør og ti tusen norske arbeidere. Denne bunkeren ble av nazi-tyskland brukt til å spre død og fordervelse i allierte konvoier i Atlanterhavet.

Å snakke om dette var tabu under frigjøringsjubileet i 1995, som ble feriret med fynd og klem under mottoet «ett enig folk sto opp som én mann og kjempet en heroisk kamp mot okkupasjone» osv. Fakta om disse harde år er imidlertid følgende:

1. Norge hadde full sysselsetting i anleggsbransjen.

2. Norge hadde en byggeboom som savner sidespykke i norsk historie.

3. Festung Norwegen hadde aldri blitt annet enn en idé hos Hitler uten tilsvarende av overløpere og nedrige krigsprofitorer i Norge.

Dette siste bekjente kapitlet i norsk krigshistorie er imidlertid feid under tepet. Å lære kommende generasjoner at «alt dette» ble bygget av tyskerne, er like fullt historieforfalskning.

Det samme må sies om det inntrykket som er skapt om at etterkrigstidens Norge var et foregangsland når det gjelder behandling av mennesker og et unikt eksempel for resten av verden med hensyn til utøvelsen av menneskerettigheter. Fakta om dette er blant annet følgende:

Titusener av barn ble offisielt stemplet som landsforrædere, femtekolonister, genetisk søppel, krapyl osv. osv. Det ble opprettet 200 (to hundre!) anstalter (såkalte «spesialskolene» for «åndssvake», «sinnsyke» og «evneveike» barn. Historiene fra disse «skolene» er så rystende og groteske at man trygt kan slå fast at de barna som havnet der var unntatt for alt hadde med menneskerettigheter å gjøre. Selv i nazi-tyskland ble ikke barn av avrettede mennesker vasket i salmiakk. De var heller ikke fritt vilt for sadister og pedofile. Men dette hendte i Norge, etter krigen. Dette kan tilsvarende av mennesker vitne om hvis de får en mulighet for det gjennom en granskningskommisjon, noe som er vårt primære krav.

Massevis av arkiver er forsvunnet eller makulert. De dette gjelder er derfor i mange tilfeller fratatt bevismuligheter. Dette er fakta, og politikerne på Stortinget har ennå ikke klart å gjøre noe som helst annet med denne saken enn å gjøre et enstemmig vedtak om ikke å gjøre noen ting. Utrolig nok.

Tor Brandacher,
«Aksjon Lebensborn»